

eller de skyldnere, unøjagtigheden angår, således at betalingspåkravet i givet fald forkyndes for den eller de andre skyldnere.

Fristen efter § 477 e, stk. 1, for at fremkomme med indsigelser mod kravet regnes for hver skyldner fra forkyndelsen af betalingspåkravet for den pågældende skyldner. Påtegning efter § 477 e, stk. 2, 1. pkt., om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser, gives for så vidt angår hver skyldner, der ikke har gjort indsigelse inden for den frist, der gælder for den pågældende skyldner, og udlæg iværksættes i givet fald efter § 477 e, stk. 2, 2. pkt., i forhold til disse skyldnere. Fristen for genoptagelse efter § 477 e, stk. 4, regnes også for hver skyldner i forhold til, hvornår betalingspåkravet har fået påtegning om, at den pågældende skyldner ikke rettidigt er fremkommet med indsigelser, og i givet fald genoptages sagen kun for så vidt angår skyldnere, der anmoder herom. Tilsvarende gås der frem efter § 477 f for hver skyldner, der rettidigt fremkommer med indsigelser, eller for hvem sagen genoptages.

Det følger af det anførte, at hvis fordringshaveren har anmodet både om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, og om, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser, vil det kunne forekomme, at udlæg iværksættes i forhold til én eller flere skyldnere samtidig med, at retssagsbehandling iværksættes i forhold til én eller flere andre skyldnere. Det bemærkes, at der i en sådan situation ikke skal tilbagebetales retsafgift efter retsafgiftslovens § 15 a, stk. 4, idet der i givet fald vil være iværksat både udlæg og retssagsbehandling på grundlag af betalingspåkravet.

Der er ikke med de foreslåede regler om betalingspåkrav, hvor der er angivet flere skyldnere, tilsigtet en ændring af reglerne og principperne om såkaldt nødvendigt procesfællesskab, jf. bl.a. retsplejelovens § 255, stk. 2, dvs. tilfælde, hvor det efter retsforholdets beskaffenhed er nødvendigt, at flere personer optræder som sagsøger eller sagsøgt (f.eks. fordi en rettig-hed tilkommer flere personer i forening). Hvis det ud fra de foreliggende oplysninger fremgår, at der er tale om et nødvendigt procesfællesskab mellem de personer, som er angivet i betalingspåkravet, må kravet således ligesom i dag som udgangspunkt behandles samlet for de pågældende skyldnere. Fogedretten kan f.eks. i en sådan situation som udgangspunkt ikke iværksætte udlæg for så vidt angår den ene skyldner (som ikke er fremkommet med indsigelser) og over-

sende sagen til retssagsbehandling for så vidt angår den anden skyldner (som er kommet med indsigelser).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 477 b, stk. 1, 1. pkt.)

Det foreslås præciseret, at reglerne i retsplejelovens kapitel 23 om sammenlægning af krav finder anvendelse på betalingspåkrav, således at et betalingspåkrav, hvori der er angivet flere skyldnere, kan indleveres til enhver fogedret, der er stedligt kompetent i forhold til én af skyldnerne, forudsat at der er værneting i Danmark for alle skyldnerne, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 1 og 2. Hvis fordringshaveren har anmodet om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, skal fogedretten dog tillige være stedligt kompetent efter retsplejelovens § 487, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt. (jf. herved lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne hertil), i forhold til alle skyldnerne, jf. retsplejelovens § 477 b, stk. 1, 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 477 b, stk. 1, 2. pkt.)

Betalingspåkrav kan også anvendes i forhold til skyldnere, der ikke har hjemting i Danmark, jf. herved retsplejelovens § 477 e, stk. 1, 2. pkt., om en længere indsigelsesfrist, når forkyndelse sker for en skyldner i udlandet, på Færøerne eller i Grønland.

Efter retsplejelovens § 477 b, stk. 1, 2. pkt., skal et betalingspåkrav i de tilfælde, hvor fordringshaveren har anmodet om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, indleveres til en fogedret, der er stedligt kompetent efter retsplejelovens § 487, stk. 1. Retsplejelovens § 487, stk. 1, anviser imidlertid ikke noget værneting i forhold til en skyldner, der ikke har hjemting i Danmark, medmindre skyldneren driver erhvervs-mæssig virksomhed i Danmark eller der i Danmark findes pant for den fordring, for hvilken udlæg søges.

Det foreslås derfor i § 477 b, stk. 1, 2. pkt., at tilføje en henvisning til § 487, stk. 2, 1. pkt., så der også i tilfælde, hvor skyldneren hverken har hjemting eller driver erhvervs-mæssig virksomhed i Danmark, bliver mulighed for, at fordringshaveren i betalingspåkravet anmoder om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser. Da § 487, stk. 2, 1. pkt., er subsidiær i forhold til § 487, stk. 1, har den foreslåede ændring ingen betydning for skyldnere, der har hjemting eller driver erhvervs-mæssig virksomhed i Danmark.